

Những chứng nghiệm
của ông
Muchtarudin Siregar

Chứng nghiệm của ông Muchtarudin Siregar

Nguyên tác *Several Observations on My Experiences*

Minh Thần dịch 2006

© 06.2017 gốc nhỏ

Sửa lỗi: Hartini Tâm Đan - Hoàng Nam

Phiên bản: 10.2021

Chứng Nghiệm

của ông

Muchtarudin Siregar

Minh Thần

dịch 2006

 2021

Mục lục

Lời nói đầu	9
Khai mở	10
Một căn bệnh kì lạ	10
Thoát nạn	11
Guru Jagad [vị guru của vũ trụ]	11
Cuộc hành trình tới tận đó	11
Chiếc áo choàng	12
Tuổi tác	12
Mặt trăng rơi	13
Raja chữa bệnh	13
Trong xe hơi	14
Giá trị lịch sử	14
Keris	15
Tình trạng bên ngoài của chúng ta	15
Chiếc chìa khoá	15
Được yêu cầu đi hỏi	16
Y như nơi đây	16
Trong phòng ngủ	16
Cây gậy chống	17
Hãy có cái của chính mình	17
Cà phê và xì gà	18

Có người kèm	18
Làm lễ tập thể	19
Những nhảy múa của người da đỏ	19
Sungkem ở Toronto	19
Dự án Asahan	20
Những vùng miền Tây	21
Được sai xây cất một khách sạn	21
Những khác biệt	22
Người tiên phong	22
Lần viếng mộ tổ tiên cuối cùng	22

Viết đề tưởng niệm sinh nhật của Bapak ngày 22 tháng 6 năm 1998.

Muchtarudin Stregar, Jakarta, 22 tháng 6, 1998

Lời nói đầu

Tôi tạ ơn Allah, đấng Thượng Đế độ lượng nhất, khiến tôi vẫn còn cơ hội viết nơi đây một số những kinh nghiệm của mình trong tập sách mỏng này, trong việc tưởng niệm sinh nhật của Bapak vào ngày 22 tháng 6 1998.

Đồng thời tập sách này cũng có thể là một cuốn tham khảo cho anh chị em Subud, đặc biệt những người trẻ muốn biết một chút về những kinh nghiệm của một người lớn tuổi.

Tôi mong tập sách mỏng này sẽ có ích.

Jakarta 22 tháng 6 1998

Khai mở

Tôi được khai mở hơn 43 năm nay, chính xác là trong năm 1954, khi còn là một học sinh trong năm cuối của cấp thứ nhất của trung học ở Medan, bắc Sumatra, Nam Dương.

Sau khi làm lễ Magrib [mặt trời lặn] của đạo Hồi, tôi được một người thân trong gia đình mới gặp một vị 'guru' ở Java. Người ta nói với tôi là sau này tôi có thể xin ông chi bảo cho, để đạt được điểm tốt tại học đường.

Chúng tôi đến những cơ ngơi¹ của một công ty mà chủ nhân là Pak Bachtiar, hồi đó ông có tên là Sharifuddin Nagri.

Tại một văn phòng phía trước, chúng tôi đứng trước mặt Bapak có vẻ như đang vẫy tay kêu chúng tôi. Bapak hỏi chúng tôi tại sao và đến đây để làm gì. Tôi nhớ là Bapak chỉ mỉm cười vì những câu trả lời của chúng tôi. Bapak liền bảo chúng tôi đứng yên tĩnh, và khai mở cho chúng tôi. Không có thời kì đợi chờ như hội viên dự bị. Trong cái latihan đầu tiên của mình buổi chiều đó, tôi chỉ tiếp nhận được một chút cử động trong bàn tay và cơ thể. Tôi đã chưa hiểu được bất cứ gì về cái latihan kedjiban Subud mà mình đang theo.

Một căn bệnh kì lạ

Khi trở về Nam Dương sau khi học xong ở Hoa Kỳ trong năm 1966, thái độ hay quan điểm của tôi không phản ánh thái độ hay lòng quy thuận Thượng Đế. Chẳng bao lâu sau đó tôi mắc một căn bệnh kì lạ kéo dài 3 tháng. Với một thể chất, không có vấn đề hay sự xáo trộn về mặt y khoa, nhưng ngực của tôi thường cảm thấy như bị ép lại, tim tôi đập mạnh, kèm theo là những nỗi sợ hãi cực độ. Ban đêm tôi chỉ có thể ngủ, nếu căn phòng được bật đèn sáng 200 watt.

Tôi cảm thấy mình thường xuyên bị ma quái đeo đuổi, không một mà là nhiều con. Có lần những con ma đó đã lộ diện, những khuôn mặt đáng sợ của chúng hiện trên bức tường trước mắt tôi, trong khi tôi đang cầu nguyện. Những y sĩ chuyên môn về tim, về nội khoa, và những nhà phân tâm học, tất cả những người tôi đến gặp để khám bệnh, đã không thể giúp đỡ tôi.

Cuối cùng tôi đến hỏi Bapak. Cảm thấy căn bệnh của mình rất trầm trọng, nên tôi kể lại cho Bapak tất cả những điều đó với một giọng nói nghiêm trang, ăn nói có sức thuyết phục. Tuy nhiên, điều đó đã không khiến Bapak câu trả lời đặc biệt nào. Điều này như việc Bapak nói - tại

1 premises: nhà cửa, đặc biệt là các văn phòng, nơi tiến hành doanh nghiệp

sao tôi lại hốt hoảng như vậy. Bapak bảo tôi tiếp tục tập latihan một cách chuyên cần. Chỉ sau một khoảng thời gian tôi mới hiểu được quả thực điều đó chẳng là gì hết.

Thoát nạn

Năm 1969 tôi là nạn nhân của một tai kiếp trong hình thức của một tai nạn lưu thông mà hậu quả là sự thiệt hại sinh mạng. Đó là một kinh nghiệm trong cuộc sống rất khó khắc phục và quên được.

Một buổi sáng tôi gặp Bapak và thuật lại cho người trong văn phòng của người tại Căn Nhà Lớn ở Wisma Subud, Cilandak. Bapak chỉ nói là mình cầu nguyện cho điều đó sẽ được giải quyết theo mong ước. Bapak bảo tôi siêng năng tập latihan kedjiwan Subud. Hồi đó tôi mới ở Mĩ về, và suốt lúc tại đó tôi đã không tập latihan, vì không có nhóm Subud tại thành phố nơi tôi sống.

Một vài tuần sau vụ đó tôi bị xét xử tại Toà Án Quốc gia ở Jakarta và Alhamdulillah [đội ơn Thượng Đế] và được tha bổng.

Guru Jagad [vị guru của vũ trụ]

Một ngày nọ, trước khi đến Kalimantan, tôi đến làm cái sungkem đối với Bapak, để xin sự chấp thuận của người với tư cách là huynh trưởng, và đồng thời để hỏi người mình nên làm điều gì thích đáng tại đó. Bapak chấp thuận chuyện đi tới đó của tôi, và nhắc tôi nhớ là hãy nói trong lòng mình là ai khi tới đó, đặc biệt khi đi vào tận bên trong của Kalimantan. Bapak nói 'Chỉ việc nói...tôi là con của Pak Subud.' Họ biết Bapak và gọi Bapak là Guru Jagad.

Quả thực tôi đã chưa từng gặp khó khăn bất cứ lúc nào tới Kalimantan, kể cả những chuyện đi vào trong và xuyên qua những khu vực mà người ta nói là bí hiểm và có ma ám. Sự tuyên bố tôi là con của Pak Subud thực sự là một bảo đảm cho cho việc đi vào Kalimantan được an toàn.

Cuộc hành trình tới tận đó

Bapak đã có lần kể với tôi là cuộc hành trình của mình khi được gọi tới trước mặt Thượng Đế, là điều khác với những câu chuyện về cái Miraj [thăng thiên] của thiên sứ Muhammed....

'Điều đó như' việc tới Senin [một ngoại ô của Jakarta] ...tất nhiên, điều nghiệm được không như nhau. Nếu ta đi [chăng hạn] ngày mai hay hôm nay, thì tất nhiên những điều mình thấy trong chuyện đi không như nhau...Như với vị thiên sứ kính yêu của chúng ta (Muhammed) khi được kêu gọi ra đi, một cầu thang bằng vàng được thả xuống và đem người đi,' Bapak nói.

Bapak liền nói thêm 'Điều Bapak nghiệm được là thân thể Bapak nói rộng bao gồm trái đất trong đó, nó cứ lớn hơn và lớn hơn...cho tới khi cuối cùng nó bao gồm toàn thể tạo vật, lớp này trên lớp khác... đi xuyên qua cái Sidratul [chỗ tận cùng của vũ trụ] cho tới khi cuối cùng Bapak tới đó. Ở đó Bapak hỏi: 'Thượng Đế ở đâu? Từ miệng của Bapak thốt ra... Allah, Allah, Allah...'

Chiếc áo choàng

Ngày chết của Pak Temenggung [người chồng trước đây của Ibu Rahayu] sau khi bày tỏ lòng kính trọng với người quá cố tại căn nhà của ông ở Jalan Ungaran, tôi đến thẳng Cilandak và tại đó gặp Bapak đang đứng tại cái hiên trước Căn Nhà Lớn với Ibu Mastuti, đợi đem cái jenazah [thi thể được rửa sạch theo nghi thức để được hóa táng] sẽ được đem tới nghĩa trang Karet.

Trong khi chúng tôi đang chờ đợi, Bapak nói tới cuộc viếng thăm cái Masiid Il Haram của người tại Mecca. Tất nhiên, đó không là một cuộc viếng thăm bằng thể xác, vì Bapak đã chưa từng tới đó với thể xác mình. Trong cuộc viếng thăm đó, Bapak đã gặp tất cả các vị thiên sứ. Người ta mới Bapak lựa một trong những chiếc áo choàng có sẵn. Bapak mặc nhiều chiếc, nhưng tất cả đều quá nhỏ. Chỉ có một chiếc Bapak mặc vừa. Những người có mặt tại đó cho hay đó là chiếc áo y như chiếc của thiên sứ Muhammed.

Rồi Bapak được yêu cầu giảng đạo, điều đó Bapak làm bằng cách nói tiếng Ả Rập một cách trôi chảy. Chính Bapak cũng ngạc nhiên về việc làm sao có thể như vậy được, vì Bapak đã chưa từng học tiếng Ả Rập.

Một cách khôi hài, Bapak nói rằng nếu có lần nào tới Mecca, tôi nên kiểm coi chiếc áo có còn đó hay không, vì Bapak đã để lại đó khi ra đi.

Tuổi tác

Trong khi đang chờ đợi tại phòng đợi đằng trước phòng tập latihan cũ ở Cilandak dành cho những người tập latihan buổi chiều thứ năm, Bapak đôi khi làm một vài trắc nghiệm với những người hiện diện.

Có lần anh Rachmad Pane được yêu cầu tiếp nhận một vài trắc nghiệm về tuổi tác của Bapak.

Như một người thường làm trắc nghiệm, anh đứng thẳng người, mắt nhắm, để tiếp nhận bất cứ những gì về những điều được hỏi về tuổi tác của [nội tâm] Bapak.

Bắt đầu với con số một trăm năm...hai trăm năm...năm trăm năm và vân vân cho tới một triệu năm... Kết luận là việc tiếp tục làm trắc nghiệm là

điều không cần thiết, mặc dù tuổi của Bapak chưa đạt tới con số cuối cùng nói trên.

Mặt trăng rơi

Tôi xây căn nhà của chúng tôi tại Cibulan năm 1976 trong nhiều giai đoạn – bắt đầu từ một toà nhà rất nhỏ bé để cuối cùng trở thành một toà nhà thích hợp cho việc dùng làm một nhà khách lúc cuối tuần hay lúc nghỉ.

Căn nhà đó được một anh nông dân trông coi. Một khoảng thời gian sau khi nó được xây cất, một đêm nọ người trông coi nằm mơ thấy mặt trăng rớt xuống bên cạnh căn nhà. Theo anh ta, điều đó có nghĩa là vận may, nhưng anh ta không thể giải thích thêm một cách chi tiết.

Chẳng bao lâu sau đó, Bapak đến thăm căn nhà và tiếp tục đến thăm thường xuyên trong một thời kì khá dài. Bapak tới đó trong những ngày làm việc cũng như cuối tuần. Bapak nói rằng mình cảm thấy thoải mái nơi đó và thường thức không khí trong lành của nó.

Trong nhiều dịp, chúng tôi tổ chức những buổi họp tại đó có sự tham dự của những anh em Subud Nam Dương nội địa cũng như của anh em hải ngoại.

Căn nhà phía trước và những đồ đạc Bapak thường dùng trước đây, tôi đã để nguyên cho tới nay. Bapak có lần nói với tôi là đừng bán căn nhà, vì Bapak thích nó ở đó.

Raja chữa bệnh

Một buổi chiều nọ trong tháng Ramadhan, khi trở về nhà tôi nhận được một phong bì. Bà vợ tôi nói là cái phong bì đó được cô Tuti [một người cháu gái của Bapak] đem tới nhà và chứa một tờ giấy trên đó có những điều trông như chữ Ả Rập, tất cả đều ngoằn ngoèo. Tuti nói tấm giấy đó nên thả vào nước, và thứ nước đó nên uống: 'Ông không nên trai giới nữa, vì căn bệnh của ông quả thực rất trầm trọng, nhưng ông không ý thức được nó. Đó là lời nhắn của Bapak.'

Tôi làm điều yêu cầu. Thực ra, tôi đang mắc bệnh cúm và cổ họng bị nhiễm trùng, nhưng lại coi đó là điều đáng buồn, nếu phải gián đoạn trai giới Ramadhan đang tiến hành. Chỉ sau khi không trai giới ngày kế tiếp, căn bệnh của tôi mới thực sự thấy rõ, và tôi thực sự cảm thấy mình bị bệnh.

Cái toa thuốc đó của Bapak tôi thanh toán xong trong vòng vài ngày, sau đó tôi cảm thấy mình lành bệnh. Bapak đã thực sự chứng tỏ tình thương của người với chúng ta, những đứa con của người. Cô Tuti nói với tôi là

cái raja cho tôi có công hiệu cả bên trong lẫn bên ngoài.

Trong xe hơi

Phải đối phó với nhiều vấn đề liên quan tới những bốn phen hàng ngày của mình tại cơ quan kế hoạch phát triển quốc gia, nên có nhiều dự tính và ước lượng về tình hình chính trị và kinh tế mà tôi thấy không chắc chắn. Nếu một cơ hội tự động đến, tôi sẽ hỏi về điều này nọ, những điều nhiều người tiên đoán sẽ xảy ra. Những giải đáp của Bapak luôn luôn thật rõ rệt là tất cả những điều đó chỉ nên được giao phó cho Thượng Đế. Điều mong ước là Thượng Đế sẽ đáp ứng những ước vọng của chúng ta, và Bapak sẽ cầu nguyện cho điều đó, với điều kiện là những điều ta mong ước là những điều lợi ích.

Có lần trong một chuyến đi với Bapak và Ibu Mastuti trong đó Mas Adji là người lái xe, chúng tôi bắt đầu nói chuyện về tình hình hiện nay và những biến chuyển chính trị ở Nam Dương. Khi Mas Adji đến chỗ nói tới một vị guru về những tiến tri của kebatinan, và những điều xảy ra cho một nhân vật được nhiều người biết tới, cho tình hình chính trị ở Nam Nam Dương, Bapak thẳng thừng bảo không được bàn tới cuộc trò chuyện đó. 'Đủ rồi Dji [cái biệt danh của Mas Adji được Bapak gán cho] ông không thích điều đó... tốt hơn kiếm điều gì khác để trò chuyện,' đó là điều Bapak nói, và tôi thôi không nói về câu chuyện đó. Vậy, điều đó cho chúng ta thấy một cách thật rõ rệt về thái độ của Bapak với bất cứ những gì liên quan tới việc tiên tri tương lai.

Giá trị lịch sử

Nhiều anh chị em Subud cảm thấy sự quan trọng của việc lưu giữ bất cứ những gì đã từng là sở hữu của Bapak và được Bapak dùng. Cho nên khi Bapak muốn bán Căn Nhà Lớn ở Cilandak để lấy thêm ngân quỹ cho cái khách sạn đang xây cất, điều đó đã gây nên những phản ứng và phản đối mãnh liệt từ phía hội viên Subud.

Cái toà nhà ở Cilandak nên được bảo tồn vì giá trị lịch sử của nó, họ nói. Mặt khác, tôi nghe Bapak nói là chúng ta không nên gán bó với của cải vật chất. Nếu bán là cần thiết để gây ngân quỹ, thì cứ việc bán toà nhà đó. Thực ra, Bapak đã có lần nói với tôi: 'Không chỉ căn nhà Cilandak, nhưng nếu người ta trả cho tôi hai tỉ rupiah cho căn nhà Pamelang, tôi sẽ không luyến tiếc về việc bán nó.'

Bapak nói với tôi điều đó, khi tôi đi theo người trong lúc người đang thị sát sự tiến triển của việc xây cất căn nhà Pamelang hồi đó đang trong giai đoạn hoàn thành.

Keris

Tôi nghe nói có lần Bapak có một cây keris nhỏ, một thứ được gọi là của gia truyền. Sau khi nghe nhiều lần Mas Adji nói về pháp thuật của cái keris đó, tôi trở nên tò mò về việc Bapak vẫn còn giữ của gia truyền đó, về việc nó có lợi gì với Bapak.

Có lần tôi mạo muội hỏi người về cái keris - người vẫn còn có nó, và nếu vậy thì dùng nó để làm gì? Bapak đáp là mình vẫn còn có cái keris đó. 'Bapak không biết hiện giờ nó ở đâu...tốt hơn, con nên hỏi Adji. 'Nó là đũa thích giữ những thứ đó' Bapak nói.

Hiển nhiên cái keris đó không có nghĩa gì đối với Bapak, điều này khác hẳn với những điều tôi nghe nói trước đây. Câu trả lời của Bapak trở thành chỉ đạo cho tôi về việc thái độ của chúng ta với tư cách là hội viên đối với những thứ như vậy.

Tình trạng bên ngoài của chúng ta

Bapak có lần nói là đã có hàng ngàn người được khai mở tại phòng tập latihan ở Cilandak, nhưng số người còn lại không có là bao. Bapak nói chủ yếu điều đó gây nên do tình trạng cuộc sống bên ngoài của hội viên Subud nói chung vẫn còn khó khăn. Đó là điều tại sao tình cảnh bên ngoài của họ có thể tốt nhất được giải quyết bởi những kinh doanh sẽ khiến hạnh phúc họ được cải thiện. Sau này, họ sẽ có thể tập latihan một cách đều đặn, và họ cũng sẽ siêng năng trong việc tuân theo nó. Bapak nói điều đó là vậy, vì Subud là chúng ta, và chúng ta là Subud, thế nên kinh doanh nên được khai triển một cách thích đáng cho sự phát triển của hội Subud.

Điều đó có thể được coi là một tiêu chuẩn so sánh, khiến Subud có thể tiếp tục cải thiện hạnh phúc và những giá trị của con người nói chung, cùng với sự phụng thờ Thượng Đế.

Chiếc chìa khoá

Một ngày nọ tôi bắt đầu làm việc tại BSB trên tầng hai của cao ốc SW, sau khi chính thức được đề cử là một thành viên của ban giám thị gồm các giám đốc. Mas [Pak] Sutanto, người làm việc tại văn phòng của ban giám thị mỗi ngày, buổi sáng đó chưa đến, nên tôi là người duy nhất tại đó.

Đột nhiên cửa phòng mở ra. Bapak bước vào và thẳng thừng hỏi tôi đã đọc bản thảo cuốn tự truyện của người hay chưa, việc đánh máy bản thảo đó hiện đã được Mbak Tuti làm xong.

Người đặc biệt hỏi tôi về phần liên quan tới cuộc hành trình tới Thượng Đế của mình.

Bapak nói là 'tại đó' Bapak được cho một chiếc chìa khóa có thể dùng để mở bất cứ thứ gì chưa mở. Bapak nhận chiếc chìa khóa, và Bapak có thể dùng nó để mở [điều này nọ], người nói trong khi diễn giải với một bàn tay cử chỉ của một người thường vặn một chiếc chìa khóa trong ổ khóa. Tối thiểu hai lần Bapak nhắc lại câu chuyện về chiếc chìa khóa đó, có lẽ để thấy chắc tôi hiểu được ý nghĩa của nó.

Được yêu cầu đi hỏi

Bapak cảm thấy những điều mà Ibu Rahayu nghiệm được là điều gì hết sức phi thường. Có lần người đã nói điều gì như: 'Làm sao Rahayu có thể được kêu gọi đến trước mặt Thượng Đế, trong khi ngay cả các vị walis [thánh nhân của đạo Hồi] cũng chưa được'.

Tôi nói là mình chưa từng nghe Ibu Rahayu nói điều đó. Tôi cho Ibu Rahayu hay về lời nhắn của Bapak. Tôi nói: 'Bu, tôi đã tới đó'.

Tôi lặp lại lời yêu cầu đó nhiều lần trong nhiều cơ hội, nhấn mạnh là Bapak yêu cầu điều đó, nhưng bà đã chưa từng nói với tôi về cái kinh nghiệm của mình. Ibu Rahayu chỉ nói: 'Trời, cái ông Bapak đó!'

Chỉ sau khi nhiều năm trôi qua Ibu Rahayu mới tiết lộ cái kinh nghiệm của mình một cách vẫn tắt trong buổi nói chuyện của bà, để tưởng niệm ngày sinh nhật thứ 90 của Bapak ở Cilandak trong năm 1997.

Y như nơi đây

Một chủ nhật nọ sau khi dùng bữa xong trong căn phòng đằng trước của căn nhà ở Ciluban, chúng tôi ngồi chung quanh Bapak, trong khi đang thưởng thức không khí trong lành của nơi nghỉ mát trên đồi.

Bapak nói là một không khí như vậy không chỉ hưởng được ở Ciluban, mà cũng có thể thưởng thức được tận bên kia: 'Này các con, chung với nhau như thế này...có thể là vậy...chúng ta cũng có thể làm điều đó tận nơi bên kia,' người nói. Bapak cũng nói mình là người duy nhất được gọi là 'Akhirul Hakim', một người sẽ là người phán xử trong ngày cuối cùng (lúc tận thế) 'Vậy, nếu tận bên kia thấy đứa con của mình là Siregar tại một nơi chốn không tốt đẹp, thì Bapak sẽ nâng con lên và đem con tới một nơi chốn khá hơn.' Đó là lời bình luận của Bapak về cái không khí thân mật trong gia đình mà chúng tôi cảm thấy tại đó.

Trong phòng ngủ

Kể phòng ngủ của Bapak trong tư gia Pamelang của người, vợ chồng tôi, Mbak Muti và hai hoặc ba hội viên Subud khác, nghe Bapak nói chuyện, người đang ngồi trên chiếc ghế sofa, giảng giải về kết quả của latihan và những vấn đề khác liên quan tới latihan và kedjiwan. Khi đang giảng

giải về những sự khác biệt giữa latihan Subud và kebatinan [những lối tu tập huyền bí theo kĩ luật] Bapak cũng đề cập tới đạo Phật và ngay cả Đức Phật. Khi đang nói điều đó, Bapak chợt nhanh chóng nhìn về phía trái trong một vài giây, rồi quay mặt lại nhìn về phía chúng tôi, như trước đây.

Tất cả chúng tôi đều ngạc nhiên trông thấy những cử chỉ đột nhiên đó của Bapak. Trước khi chúng tôi có thể hỏi, Bapak đã nói: 'Làm sao khi vừa được nói tới một chút...thì đột nhiên người đã có đó...' Hình như người được đề cập tới cũng hiện diện nơi đó, khi Bapak đang giảng giải cho chúng tôi.

Cây gậy chống

Công việc của tôi trong chính quyền trực tiếp liên quan tới quyền lợi của những kẻ dính dáng tới phát triển. Vậy, đó là điều không ngạc nhiên, nếu có đủ điều kì lạ có mục tiêu ảnh hưởng tới tôi. Thậm chí có lần có một đồng nghiệp của tôi đã làm những điều không mấy tốt đẹp với tôi. Nhưng nhờ ấn phước của latihan, mọi việc đã chế ngự được, ngay cả khi tôi cảm thấy điều đó rất nặng nề, và tôi phải đề phòng.

Bapak biết tình cảnh của tôi. Một ngày nọ khi đến thăm Căn Nhà Lớn ở Cilandak, Bapak gọi Mbak Tuti và bảo cô đưa cho tôi một trong những cây gậy chống người thường dùng. Nó được cho tôi như vậy đó, mà không có lời nhắn nhủ đặc biệt nào.

Một ngày nọ một người bạn đến thăm văn phòng của tôi. Anh bị chấn động, khi trông thấy một luồng ánh sáng hết sức rực rỡ chợt xuất hiện từ bàn giấy của tôi, đánh gục một luồng ánh sáng khác vừa xâm nhập vào - điều đó biến mất trong nháy mắt. Bạn tôi nói là luồng ánh sáng xâm nhập vào đã được phá tới với ý đồ xấu xa để ám hại tôi, nhưng đã thất bại. Anh hỏi tôi - tôi có gì trên bàn giấy. Tôi chỉ nói là mình để cây gậy chống của Bapak trên bàn.

Anh bình luận: 'Thật là quái gở... Hình như điều xảy ra với luồng ánh sáng từ cây gậy đó giống với những điều đã xảy ra trong câu chuyện về chiếc gậy của thiên sứ Moses, khi ông phân đôi Hồng Hải lúc bị Pharaoh đuổi bắt.

Hãy có cái của chính mình

Bapak đã có lần nói là kinh Koran không thể dịch được, vì những từ ngữ trong kinh Koran là sự khai thị của Thượng Đế cho thiên sứ Muhammed... Tất cả những điều có thể làm được chỉ là điều gì gần giống, và giá trị của nó tùy thuộc nơi người làm điều đó. Người cũng nói kinh Koran là của thiên sứ Muhammed, và là thánh thư của những tín đồ đạo Hồi.

Bapak nói thêm...‘con nên có cái của chính mình’...trong lúc đang nhìn qua phía tôi, coi tôi có hiểu được ý nghĩa của những điều mình nói hay không.

Cà phê và xì gà

Trong phòng chờ đợi đằng trước phòng tập latihan cũ, nơi tập latihan trước năm 1971, Bapak thường trò chuyện với những người chờ tới phiên tập của mình, hay đã tập xong trước đó.

Người trò chuyện về nhiều đề tài, khi đang ngồi đó với những người đi ra và đi vào phòng tập latihan. Những tách cà phê luôn luôn được dọn lên, sau khi Bapak đến từ phía Căn Nhà Lớn, lúc 9 giờ chiều. Những buổi họp sẽ kéo dài tới 2 giờ sáng, khi ta có thể nghe thấy tiếng gà gáy đầu tiên.

Một ngày thứ năm nọ, tôi đang ngồi trên một chiếc ghế trước mặt Bapak. Tôi liếc nhìn tách cà phê chưa có ai đụng tới trên bàn, và trong lòng tôi tự hỏi tại sao chúng tôi không được mời uống. Ngay khi câu hỏi phát hiện trong lòng tôi, Bapak đã nói: ‘Ồ...tại sao con không có gì uống... cà phê có thể nguội rồi.’

Một chiều thứ năm khác, tôi có một cảm nghĩ liên quan tới những điều xì gà mắc tiền Bapak thường hút trong những dịp đó. Trong lòng mình tôi tự hỏi làm sao Bapak hút được những xì gà ngoại quốc mắc tiền đó trong thời buổi khó khăn này... Một lần nữa, điều y như vậy lại xảy ra; trước khi câu hỏi kết thúc, chợt nhiên Bapak nói về xì gà...‘những xì gà ngoại quốc này rất mắc...nhưng...thứ này...Bapak hút, vì những đứa con của Bapak [hội viên Subud] vẫn tiếp tục gửi về từ hải ngoại. Trước khi Bapak hút xong những điều mình có...thì một đồng khác đã đến.’

Kể từ lúc đó tôi không bao giờ có bất cứ câu hỏi nào trong lòng mình về bất cứ điều gì, khi ở gần Bapak.

Có người kềm

Mỗi xuất latihan vào đêm thứ năm và đôi khi sáng chủ nhật, Bapak đều có mặt tại phòng chờ đợi đằng trước phòng tập latihan. Ngồi trên chiếc ghế đặt tại đó, Bapak tham dự với những hội viên đang chờ đợi tới phiên tập latihan. Một khi chúng tôi đang tập latihan, Bapak đột nhiên nói hãy tuân theo những cử động chúng tôi tiếp nhận. Kể đến tôi nghe thấy Bapak ngâm rất du dương nhiều câu thơ ngắn trong kinh Koran, và chúng tôi cảm thấy những cử động của latihan trở nên nhẹ nhàng, chúng có vẻ như được tự nhiên, và điều đó được pha lẫn với một cảm xúc tươi mát và vui sướng khó diễn tả thành ngôn từ. Ngay lập tức, chúng tôi cảm thấy như mình đã ‘biến mất’. Trong hoàn cảnh đó, đột nhiên chúng tôi nghe thấy giọng nói của Bapak: ‘đủ rồi...đủ rồi...con cứ tiếp tục tập latihan,’ Rồi Bapak ra đi, và chúng tôi lại ngồi trên những chiếc ghế trong phòng chờ.

Làm lễ tập thể

Một ngày nọ Mbak Muti kêu chúng tôi đến căn Nhà Lớn ở Cilandak, chúng tôi được mời làm Lễ Magrhib [mặt trời lặn] tập thể trên lầu, Bapak làm chủ lễ với tư cách là iman. Ngoài vợ chồng tôi còn có Mbak Tuti, Mbak Muti, và nhiều anh chị em Subud khác tại đó.

Chúng tôi cảm thấy những lễ bái đêm đó khác với những lễ bái thông thường. Tôi không nghiệm được bất cứ điều gì đặc biệt, ngoại trừ việc cảm thấy mát mẻ, thanh tịnh, như được hướng dẫn. Thực ra, tôi cảm thấy như mình không lễ bái, tuy cảm thấy điều đó tự nhiên; và tôi có cảm nghĩ về một điều gì duy nhất, đặc biệt khi làm cái rakat thứ nhì [chu kì lễ bái]

Bapak hỏi vợ tôi 'Tati...con cảm thấy gì?' Bà ấy đáp: 'Pak, con cảm thấy thực sự bị chìm đắm,' và Bapak bảo chúng tôi tiếp tục lễ bái.

Sau những lễ bái mà Bapak làm chủ lễ, người giảng giải cho chúng tôi với ý nghĩa của lễ bái đối với người Hồi giáo.

Những nhảy múa của người da đỏ

Khi dự hội nghị Subud thế giới ở Toronto, tôi và gia đình gia nhập nhóm của Bapak để đi coi thác Niagara ở Canada, đó chỉ là một trong những nơi chốn họ đi coi. Điều này chúng tôi không hay được, hình như sự xuất hiện của Bapak đã được những pháp sư của bộ lạc người da đỏ trong vùng chờ đợi, nên ngay sau khi Bapak bước ra khỏi xe hơi, người được chào đón với lối nhảy múa chào mừng theo nghi lễ. Tất cả những người nhảy múa đều mặc đồ trang phục, của nghi lễ, di chuyển theo lối đi cổ xưa, trong một lối nhảy múa thường được làm để chào mừng một nhân vật quan trọng. Người thủ lĩnh và một nhóm pháp sư quả thực đã đến.

Đó là cách họ bày tỏ lòng tôn kính với Bapak.

Một người trong nhóm chúng tôi lợi dụng được cơ hội đó. Khi yêu cầu của chúng tôi xin gia hạn thời gian lưu trú tại khách sạn Hilton Toronto bị từ chối, người đó liền kêu người thủ lĩnh của những pháp sư da đỏ đó. Người thủ lĩnh và một nhóm nhỏ những pháp sư khác quả thực đã đến và nhảy múa trước một người quản lí khách sạn. Điều đó hình như có hiệu quả, vì chúng tôi đã có thể được gia hạn thời gian lưu trú thêm 3 ngày tại khách sạn. Xin gia hạn là yêu cầu của Bapak.

Sungkem ở Toronto

Ngày cuối cùng của hội nghị Subud thế giới trùng hợp với lễ Idulfitri lúc Ramadhan chấm dứt, và tiếp theo là lễ sungkem. Tất cả những người dự hội nghị đều tới đó với gia đình và trẻ thơ, nên có vào khoảng 2000 người.

Tới 9 giờ chiều cái sungkem đã kéo dài khoảng 2 tiếng đồng hồ, nhưng vẫn còn có nhiều người đứng xếp hàng. Những người cách xa Bapak thì

đứng chờ đợi, trong khi những người đã đến gần thì tiến lên phía trước trên đầu gối mình, hôn lên tay hay đầu gối của Bapak khi người đang ngồi. Nhìn thấy tất cả những người Tây phương làm sungkem có vẻ là điều kì lạ.

Người ta bảo tôi giúp sức trong việc sắp xếp những người đứng chờ đợi theo hàng dài, và tôi ngạc nhiên nhận thấy hàng dài những người đó đã không giảm đi. Tôi hỏi một người anh em Âu Tây tình cờ đứng trước mặt mình là anh đã làm sungkem chưa, bởi hình như tôi đã trông thấy anh trước đó trước mặt Bapak. Anh nói là đã làm rồi, nhưng chỉ hai lần thôi - anh muốn làm một hay hai lần nữa.

Chỉ khi đó tôi mới hiểu được tại sao hàng dài những người đứng chờ đợi làm sungkem đã không giảm đi, tuy quá trình đó đã kéo dài được 2 tiếng đồng hồ. Tình thương của những anh em ngoại quốc đối với Bapak là như vậy.

Dự án Asahan

Ban đầu được chính quyền thuộc địa Hòa Lan hoạch định khoảng 70 năm trước đây, dự án điện hóa Asahan với tiềm năng là hàng trăm megawatts đã chưa thể xây cất. Luôn luôn có những rắc rối khiến kế hoạch xây cất công trình thủy điện bị chậm trễ. Điều đó không chỉ là vấn đề thiếu vốn, mà còn nhiều trở ngại khác.

Hồi đó sự xây cất dự án sắp được làm trở lại, lúc cuối năm 1970, khi Bapak đến thăm Medan để gặp chi nhánh Subud tại đó. Tôi mời Bapak đi tham quan chỗ xây cất dự án Asahan, đặc biệt chỗ tháp nước, nơi có nhà máy turbin được xây cất. Tôi nói với Bapak là khi làm việc có nhiều trở ngại, và có nhiều tai nạn tại đó. Mới đây nhiều người trong ban chỉ huy của dự án đã bị tổn thương, và một số người đã chết, tuy việc xây cất đích thực chưa bắt đầu, bởi việc thiết kế về mặt kĩ thuật đã được người cổ vấn Nhật hoàn thành.

Trước khi chúng tôi đến tháp nước, Bapak làm điều gì có vẻ hơi bất thường. Người bảo đem cho mình 7 trái dưa xanh và non; may thay, những trái đó lấy được quanh thị trấn Prapat. Một trái dưa được gọt vỏ, một ống hút được để vào, và Bapak uống nước dưa. Những người khác trong phái đoàn được mời uống phần còn lại. Kế đến, Bapak bảo nên liêng 7 trái dưa đó xuống tháp nước. Rồi nhóm người trở về Medan. Sau đó, những chuẩn bị cho dự án đó đã xảy ra rất trơn tru, và việc xây cất có thể được hoàn thành trước dự tính. Không còn có những tai nạn nữa, tuy những hoạt động xây cất rất phức tạp. Tháp nước đã được đặt vị trí lại, và được xây cất thành một đường hầm rộng lớn cung cấp năng lượng cho máy turbine quay. Dự án đó trở thành một đề tài nghiên cứu cho sinh viên đại học học môn học đó, do sự áp dụng những kĩ thuật tân tiến trong dự án đó. Hình như những rắc rối đã xảy ra, vì có kẻ canh gác võ hình có trách vụ tại đó không muốn mất tháp nước là cái vòi hoa sen

để tắm của mình.

Những vùng miền Tây

Tôi nói với Bapak là mình được văn phòng Bappenas, cơ quan kế hoạch quốc gia, đề cử làm một công cuộc nghiên cứu để chuẩn bị một chương trình khiến 10 tỉnh lạc hậu nhất của Nam Dương được phát triển nhanh chóng. Một trong những tỉnh đó là tây bộ Kalimantan.

Để thi hành nhiệm vụ đó, tôi đến đó tham quan và tổ chức những cuộc tranh luận với nhiều viên chức của chính quyền địa phương đang dự một buổi họp chính thức ở Palangka Raya.

Những hoàn cảnh của tây bộ Kalimantan và 9 tỉnh khác có vị trí ở tây bộ Kalimantan, là những tỉnh khá lạc hậu so với những tỉnh khác. Tôi cho Bapak hay điều đó khi trở về Jakarta.

Bapak nhấn mạnh là sự phát triển vùng tây bộ Nam Dương thực sự nên được chú tâm tới nhiều, nếu không thì vùng đó có thể li khai khỏi Nam Dương.

Quả nhiên những điều Bapak đã nói cũng là những điều mà chính quyền Nam Dương nhận thức được. Lời nhấn như cổ võ sự phát triển của KTI [trung bộ Nam Dương] đã được cứu xét trong những kế hoạch 5 năm của nhà nước, trong năm 1988 và 1993. Một ban chỉ đạo để giải quyết sự phát triển của vùng trung bộ Nam Dương đã được thành lập và được trực tiếp chủ tọa bởi tổng thống Nam Dương. Nhưng cho tới nay không có nhiều điều đã thành hình, y như những kế hoạch của Subud cho trung bộ Kalimantan.

Được sai xây cất một khách sạn

Một ngày nọ Mbak Muti điện thoại bảo tôi đến gặp thẳng Bapak tại BSP. Ngay khi vừa tới, tôi được mời tới thẳng văn phòng của Bapak, nơi người đang chờ đợi.

Bapak nói là 2 tuần trước mình vừa tiếp nhận được sự hướng dẫn của Thượng Đế xây cất một khách sạn. Bapak nói với tôi là cho tới nay tôi là người duy nhất được Bapak nói cho điều đó, và Bapak bảo tôi suy tính về những chuẩn bị cần thiết cho việc xây cất nó. Trong những năm sắp tới sẽ có nhiều du khách ngoại quốc đến Jakarta, điều này có nghĩa là những triển vọng của khách sạn khá sáng sủa. Khách sạn phải là một khách sạn 5 sao và hoàn thành trong 2 hay 3 năm.

Mấy tuần sau, một tổ gồm anh chị em Subud được thành lập với sự quản trị ngoại quốc của PTS Widiojo là nòng cốt, để giúp sức giải quyết những chuẩn bị đó. Những buổi họp về những việc làm trước khi xây

cất dự án khách sạn được tổ chức đều đặn trên tầng hai của Căn Nhà Lớn mỗi chiều thứ hai.

Ban đầu những chuẩn bị cho việc xây cất xảy ra một cách trơn tru, nhưng sau đó thì không.

Có rất nhiều điều trở thành vấn đề do một vài người trong nhóm; theo ý tôi, điều đó bắt nguồn từ việc coi trọng cái tôi quá nhiều, việc đó sau này dẫn tới việc không màng tới sự hướng dẫn của Bapak. Cuối cùng, khách sạn đã không được xây.

Những khác biệt

Tôi thường tự hỏi trong đầu óc mình là một nhân vật được nhiều người biết tới, với hàng ngàn đệ tử, cũng sẽ đạt được một cảnh giới cao tại nơi 'bên kia', sau khi người đó chết. Một ngày nọ, tôi hỏi Bapak về điều đó tại Cibulan.

Bapak không có câu trả lời nào, ngoài việc mời tôi đứng thẳng người, vì Bapak sắp làm 'trắc nghiệm' để hỏi coi tình trạng 'nơi bên kia' của một nhân vật vừa mới chết và được nhiều người biết tới. Người làm trắc nghiệm là bản thân tôi, nên tôi có thể cảm thấy điều đó một cách trực tiếp. Trong lúc đang đứng, tôi quy thuận Thượng Đế Duy Nhất. Đột nhiên tôi mất thăng bằng và té xuống sàn, mặt úp lên gạch. Rồi Bapak ngừng latihan lại, trong lúc nói với tôi 'Đấy...nó là như thế.'

Người tiên phong

Cuối năm 1976 Bapak một lần nữa lại nói về Subud ở Kalimantan, sau khi đã nói điều đó trước đây trong nhiều dịp và trong những buổi nói chuyện của mình.

Một trong những điều người nói tới là về những hội viên Subud có thể tới đó, xây dựng tại đó cho Subud, cho nhân loại, sự tiến bộ, hạnh phúc, cũng như sự phụng thờ Thượng Đế Duy Nhất. Huy động hội viên Subud tới đó là điều rất khó. Nếu muốn đi người ta mong kiếm được việc làm, trong khi điều cần thiết là những kẻ tiên phong tạo nên những nỗ lực cần có tại đó. Đó là những kẻ có tinh thần khai phá, không là những kẻ kiếm việc làm, nhất là những kẻ đòi hỏi trả lương cao.

Điều Bapak nói đã được chứng tỏ, vì chưa có một kinh doanh thành tựu ở Kalimantan, có lẽ vì những mục tiêu và động cơ của anh em Subud không là những điều mà Bapak đã chỉ cho thấy.

Lần viếng mộ tổ tiên cuối cùng

Lần cuối cùng Bapak đến thăm Semarang là lần người đến viếng mộ

của song thân ở Semarang, và của ông bà ở Kedung Jati.

Tình trạng sức khỏe của Bapak không được tốt, nên nhiều điều trong chương trình buổi chiều tại Semarang đã bị hủy bỏ. Tuy nhiên, chiều đó chúng tôi được mời tới phòng khách trong căn nhà tranh của khách sạn Patra Jasa, nơi Bapak cư trú. Trong lúc đang thưởng thức những đặc sản Semarang mà mình rất thích, Bapak nói tới nhiều điều với chúng tôi. Cuộc bàn luận đó chấm dứt khoảng nửa đêm.

Điều xảy ra đêm đó quả thực kì lạ. Trong một tình trạng yếu kém về thể chất, Bapak đã không nghỉ ngơi, mà lại mời chúng tôi bàn luận về nhiều điều với mình, chuyện về Kalimantan.

Sau khi trở về Jakarta, tôi cảm thấy có lẽ thời gian không còn là bao. Vẫn còn nhiều điều phải làm, và những bước tiến cụ thể phải được khởi sự để thực hiện những kế hoạch của Subud ở Kalimantan.

